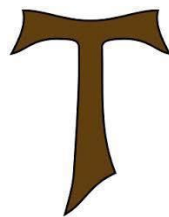

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR Zona Catalunya, Nostra Senyora de Montserrat

Any 30

setembre 2025

núm. 290

Web: ofscat.jimdofree.com
ordenfranciscanasecular.es/
e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Sant Pius de Pietrelcina, prevere franciscà

23 de setembre

125è aniversari de la mort de sor Francesca de les Llagues de Jesús

Conferència a càrrec de Joan Rosàs, 6 de juny de 2025

Qui era Sor Francesca de les Llagues de Jesús? A dir de Joan Rosàs, **«va ser una santa de les més grans»**, tot i que encara no ho sigui oficialment.

Coloma Antònia Martí i Valls (Badalona, 1860-1899) va entrar al monestir de clarisses de la Divina Providència de Badalona

als 22 anys on hi professà el 1883. En la seva vida de clausura es caracteritzà per la seva puresa, l'amor a Crist, la caritat a les germanes i pel seu esperit de penitència i reparació. Després de la seva mort va adquirir fama de santedat, el 12 de novembre de 1925 s'inicià el procés de beatificació, un procés lent que portà a la seva declaració com a venerable l'any 2018.

Però quan la faran santa?

Com ens recordà Joan Rosàs, sor Francesca ja és santa: la santedat no és guanya després de la mort, sinó amb la vida, seguint l'Evangeli amb fidelitat. I ho va fer des de la clausura, «amagada en el cor de Jesús». «L'extraordinari de sor Francesca és que és una santedat discretíssima, pura, interior, és una gran mística que es construeix a si mateixa espiritualment». Així, sor Francesca «no va fundar, no va fer miracles». Si hagués fet alguna d'aquestes coses potser ja seria santa. No ho va fer; el seu objectiu era trobar a Crist. El va cercar amb totes les seves forces, com una bona monja de clausura. I quan el va trobar, en la seva plenitud, va morir. «Les seves companyes deien 'es va morir d'amor a Déu'».

EL DO DE LA FRATERNITAT

El do de la fraternitat forma part del camí de conversió de Francesc. Per a ell, viure com un germà amb tots és la bona nova d'Evangelí. La construcció de la fraternitat universal és, per tant, la nostra primera missió.

La trobada amb el leprós i l'elecció de posar-se al seu nivell baixant del cavall és un esdeveniment decisiu en el viatge de conversió de Francesc. En el seu Testament, dóna gràcies per aquest do de Déu:

«Així em va donar el Senyor, la gràcia de començar a fer penitència. En el moment en què encara estava en pecat, la visió dels leprosos era insuportable per a mi. Però el Senyor mateix em va conduir entre ells; Els vaig cuidar amb tot el meu cor; i aleshores, el que m'havia semblat tan amarg s'havia transformat en dolçor per l'esperit i pel cos. Després vaig esperar una estona i em

vaig acomiadar del món".

Obrint el seu cor a aquests pobres que ell anomena "germans cristians", fa un pas definitiu en l'entrega total de si mateix a Déu. L'episodi del despullament en què restitueix al seu pare tota la riquesa per posar-se, nu, sota la protecció del bisbe és el compliment d'aquest. Crida: "A partir d'ara, en plena llibertat, podré dir: Pare nostre que ets al Cel!". El reconeixement de la paternitat de Déu com a fundadora de totes les coses li permetrà aprofundir el sentit de la fraternitat. La conversió, inicialment era solitària, però providencialment molts companys el segueixen. Al final de la seva vida, Francesc, en el seu Testament, ho recordarà com un element decisiu en el seu camí: *«Després que el Senyor m'hagués donat germans, ningú em va mostrar el què havia de fer, sinó que el mateix Altíssim em va revelar que havia de viure segons el sant Evangelí»*. La conversió de Francesc és, per tant, la fe en la paternitat de Déu. Qui diu "pare" diu "germans".

Aquesta fraternitat s'apodera de tota la creació, ja que és Déu Pare qui n'és el Creador. *«També en consideració al primer origen de totes les coses, ple de la pietat més abundant, va anomenar a les criatures, per petites que fossin, amb el nom de "germans" o "germanes", perquè sabia que tenien un principi amb Ell».*

Per Francesc el què impedeix la fraternitat, es l'apropar-se a algú des del apropiant-se'n, crea distàncies, i relacions asimètriques. La resposta és en el camí de la minoritat (fer-se petit) i de la desapropiació d'un mateix. Per estar al nivell de l'altre, hem de fer-nos, com Jesús, petits, i per ser petits hem de desapropiar-nos de les nostres "riqueses". Les pròpies paraules de Jesús marquen aquest camí de vida, Francesc ens diu: *«Qui vulgui ser el més gran d'entre vosaltres serà el seu ministre i servent, i el més gran d'entre ells serà com el més petit.* La relació amb els germans ha d'estar marcada per la senzillesa. Cadascú pot ser ell mateix, diferent i tenir una relació única amb Jesús. El diví i l'humà s'harmonitzen gradualment; l'afecte ofert a l'obra de l'Esperit es transfigura gradualment fins a convertir-se en la transparència de l'Amor de Déu. Per viure una veritable fraternitat, cal atrevir-se no només a reconèixer que l'altre és superior a mi i veure el que hi ha de bell i gran en ell, sinó també atrevir-se a viure de manera que cadascú se senti realment igual a l'altre.

La fraternitat es un do i una prova. La fraternitat és rebuda en la fe. Francesc està marcat pel do, i és el do que li permet superar el calvari. No es pot viure la fraternitat sense combat espiritual, sense haver lluitat internament. El que apareix per la gràcia de Déu és també el que brilla a través de les nostres lluites. El perdó mutu celebrat permet integrar-lo. Quan, al seu retorn de Terra Santa, Francesc es va veure immers en la prova per la malaltia i la impressió de ser traït pels seus germans que, segons ell, ja no eren fidels a l'esperit original de l'Orde, va ser forta la temptació d'anar a la solitud, de convertir-se en ermità. L'acte de fe: *"Déu és, ja n'hi ha prou"* el porta de nou al seu primer do, li porta llum i l'allibera de la seva lluita. Com que Déu és fidel, pot, a través de la prova, fer que la nostra mirada sigui més clara i el nostre cor més gran. Anunciar la fraternitat i mostrar-la en acció serà l'acte fonamental de l'evangelització. Viure la fraternitat en tots els nostres actes envers el proïsme, serà el primer acte missioner, el primer apostolat. Construir la fraternitat universal és la nostra primera missió. A través de la qualitat de les relacions, és una mica del Regne que emergeix lentament en la foscor del món.

GERMANS QUE SÓN AMICS, AMICS QUE SÓN GERMANS.

Durant la primera setmana del mes d'agost d'enguany vaig tenir la sort de visitar dos frares a Albacete que havien estat durant molts anys a Lleida i ho vaig fer, a més a més de la meva esposa, en companyia de dos germans de la fraternitat de Balaguer (l'Antonio i la Magda). Durant aquest viatge vam estar xerrant molta estona entre nosaltres i amb fra Joaquim i fra Genís, alguns dies vam estar parlant quasi fins l'hora en que surt el sol. Aquesta és la grandesa de formar part de la família franciscana, que pel camí et trobes persones amb les que no està clar si primer és la pertinença a la mateixa família espiritual o primer és el sentiment d'amistat forjat en el temps.

Recordo la famosa frase de Sant Francesc "I Déu em va donar germans". Jo voldria afegir-me a aquest agraïment i dir també "Germans que s'han convertit en amics. Què més es pot demanar? Doncs, segurament, que les circumstàncies de la vida no ens porti per aquells camins que ens allunyen d'aquest tipus de relacions, i que si les circumstàncies es donen siguem prou fermes en la nostra fe i la nostra espiritualitat per a fer-les front. De vegades caldrà renunciar a certes coses si volem mantenir l'ideal franciscà, renunciar a càrrecs o serveis, renunciar a certs instints o desitjos, a l'amor propi, perquè tot plegat fa que el premi sigui incomparablement millor que les renúncies, i això va ser un dels descobriments de Sant Francesc.

És evident que la vida ens dona amics fora de la família franciscana, i germans franciscans que no acaben de ser amics, però quan tot plegat es dona la joia és plena, i perquè es doni és evident que hem de posar-hi molt de la nostra part. El mateix passa amb l'amor, l'amistat, la pau....tots aquest sentiments demanen molt d'esforç per part de tots. La pregunta que m'faig és: Estem disposats a fer aquests esforços i tot el que això comporta?

Al tornar d'Albacete, el dia 11, vam assistir al Santuari del Sant Crist de Balaguer per a celebrar Santa Clara, i ho vam fer assistint a l'acte que amb tant d'amor havien preparat les germanes clarisses. En l'acte hi varen participar frares de l'OFM, les

germanes clarisses, germans de la OFS de Lleida i Balaguer, és a dir, tota la família franciscana i, perdoneu la pedanteria, hi havia moments que vaig tenir la sensació que també hi era Santa Clara acompanyant a les clarisses en el seu ball. Totes aquestes sensacions difícilment la poden entendre els que no són franciscans i no han tingut aquestes vivències d'unió de fraternitat i amistat. Els que ho som, gaudim-ho, i tot allò que ho impedeix, com diuen els lleidatans, a cagar la via.

Josep Serra i Sales. OFS.

Dedicat a tots els germans que s'han convertit en amics.

EN EL VIII CENTENARIO DE LA IMPRESIÓN DE LAS LLAGAS

Francisco llevaba impresa en sus ojos y en su corazón la imagen del Crucificado y, en fecha próxima a la fiesta de la Exaltación de la Santa Cruz, se retiró a la montaña de La Verna.

Habían sucedido tantas cosas. Pasaron los días de penas y de alegrías, de sinsabores y de consuelos, de oscuridad y de luz, tantas cosas en aquellos casi veinte años desde su conversión. Ya tenía los ojos cansados y sentía que las fuerzas le abandonaban. Acompañado por “el Hermano ovejuela” buscó el hueco de la peña para vivir intensamente la Cuaresma de San Miguel. Solamente le quedaba un deseo, anhelaba Francisco alcanzar y sentir la semejanza con el Crucificado.

Y he aquí que, el que Amado atendió a su ruego. El que vino a traer fuego a la tierra y deseaba ardientemente verlo arder (Cf. Lc 12,49), descendió en llama de amor viva sobre Francisco.

Aquella tarde, el Serafín crucificado se acercó tanto, tanto, que al abrir sus alas, tocó al amado e imprimió la semejanza. Al instante se abrieron sangrantes y dolorosas llagas en las manos pies y costado. Gozo y dolor se alternaban cuando el cauterio, que llaga y cura, sacó el perfume de la mansedumbre y obró la divina alquimia de transformar lo amargo en dulzura de alma y cuerpo.

Fue el abrazo del Serafín Crucificado que transforma lo amargo en dulzura de alma y cuerpo.

Y yo, como clarafranciscana doy testimonio de que, desde aquel día de septiembre de 1224, el abrazo del Serafín Crucificado es la meta, el abrazo al que todos debemos aspirar, la cumbre de la mística Franciscana. No nos engañemos limitando la ejemplaridad de Francisco a la ecología y otras cosas que ingenuamente se le atribuyen. Francisco se nos presenta como “otro Cristo”. Desde Belén hasta la Cruz. Desde la Cruz hasta la Resurrección.

El abrazo es la cumbre de nuestra espiritualidad, y no se alcanza sin haber superado muchas pruebas, las persecuciones e incomprensiones que jamás habríamos buscado y que nos llevan a la más absoluta

desnudez. Tantas veces es, lo que S. Pedro de Alcántara llamaba “la persecución de los buenos”.

Os diría que antes hay que vivir la octava Bienaventuranza. Es decir, haber llegado a imitar al Señor hasta saltar de júbilo –digamos brindar– cuando la persecución de los buenos hace presa obstinadamente

Desde entonces la transformación de lo amargo en dulzura de alma y cuerpo, es el termómetro de la autenticidad franciscana.

Alegraos cielos, alégrate tierra, el Amado ha prendido el fuego que sigue ardiendo y nadie conseguirá apagarlo mientras arda en los hijos de Francisco y Clara.

Las primeras horas de sol ausente
han simulado un anochecer.
La tarde entenebrecida
por la tormenta persistente,
me ha ayudado a comprender.
El fuego del cielo cruzaba a capricho,
en rápidos fulgores, culebrillas,
figuras sorprendentes e imprevistas.
La voz del trueno decía su discurso
yendo y viniendo sin reposo
a la llamada imparable del relámpago.
Por fin llegó la lluvia y
trajo una claridad pasajera.

Francisco llevaba impresa en sus ojos y en su corazón la imagen del Crucificado y, en fecha próxima a la fiesta de la Exaltación de la Santa Cruz, se retiró a la montaña de La Verna. Quería vivir intensamente la Cuaresma de San Miguel. Anhelaba Francisco alcanzar la semejanza con el Crucificado y, el Amado atendió a su ruego.

El que vino a traer fuego a la tierra y deseaba ardientemente verlo arder (Cf. Lc 12,49), y descendió en llama de amor viva. Se acercó tanto, tanto, el Serafín crucificado, que al abrir sus alas, tocó al amado e imprimió la semejanza.

Se abrieron sangrantes y dolorosas llagas en las manos pies y costado de Francisco. Gozo y dolor se alternaban cuando el cauterio, que a fuego llaga y cura, sacó el perfume de la mansedumbre y obró la divina alquimia de transformar lo amargo en dulzura de alma y cuerpo.

Desde entonces el abrazo con el Crucificado es la cumbre de la mística Franciscana.

Desde entonces la transformación de lo amargo en dulzura de alma y cuerpo, es el termómetro de autenticidad en la vida franciscana.

Desde entonces la ejemplaridad de San Francisco, más allá de la ecología y otros significados más o menos peregrinos que se le atribuyen, consiste en el abrazo que transforma en "otro Cristo".

Alegraos cielos, alégrate tierra, el Amado ha prendido el fuego que sigue ardiendo y nadie conseguirá apagarlo mientras arda en los hijos de Francisco y Clara.

Sor Mª Victoria Treviño, osc

J. Benlliure: Impresión de las llagas de S. Francisco

LLAVORS

Les llavors porten l'essència de la vida a la qual pertanyen quan eren, primer flors i, més tard, fruits, la majoria d'elles agradables a la vista i a l'olfacte.

Els espais i el temps, que inevitablement passa, son els principals elements que defineixen l'estat de la vida de qualsevol ésser vivent aquí a la terra.

Des del punt de vista espiritual passa, més o menys, el mateix, evidentment, deixant de banda l'espai, encara que el temps, des del punt de vista interior en aquest món també hi influeix.

De la mateixa manera que no totes les plantes deixen llavors quan moren, hi ha persones que, malauradament, tampoc deixen petjada del seu pas per la vida, no contribueixen a deixar un món millor per a les generacions futures... Per contribuir a deixar bones llavors és essencial viure el present en el present, amb fe, i amb esperança en el futur, sempre sota la mirada del Bon Déu, tal i com va fer el Nostre sant Francesc. Però, també, sense oblidar mai la caritat, és a dir, l'amor, primer a Déu i tot seguit al proïsme.

Sense caritat les nostres obres son buides, les llavors que deixariem quan marxariem d'aquest món, no servrien per a res , només per llençar-les o per fer foc.

Ens hem d'acostumar a no mirar mai enrere, i menys a criticar les obres "grises" o "negres" dels altres ... Recordem que l'esposa de Lot ho va fer i es va convertir en estàtua de sal ... Aquest acte simbolitza la desobediència, la manca de fe i la incapacitat de deixar enrere el passat, sobretot el passat marcat pel pecat ...

Si mirem el present, veurem resorgir la vida en les bones llavors que els nostres avantpassats ens han deixat, i ens ajudaran a mirar el futur amb esperança tot sentint-nos estimats per Déu. És l'amor de Déu sembrat en els nostres cors el que ens donarà aquella pau interior que tant ens ajudarà a tirar endavant i a créixer interiorment, però no oblidem que aquesta llavor divina l'hem de regar, i no pas amb aigua, sino amb els sagraments, que ens ajudaran a dur a terme bones obres, aquelles obres que l'Esperit Sant ens anirà assenyalant.

Bona "rentrée".

Balbina Birba, ofs

TOTS EN EL MATEIX VAIXELL

La imatge emblemàtica de la pel·lícula Titanic (James Cameron, 1997) es concentra en una història d'amor entre en Jack (Leonardo DiCaprio), un jove que viatja a Nova York després de guanyar un passatge en una partida de cartes, i la Rose (Kate Winslet), una noia atrapada en un matrimoni de conveniència. L'escena d'ells dos a la proa, amb els braços estesos davant l'oceà, és inesborrable. Però el Titanic contenia moltes altres històries: les del saló de ball amb la seva orquestra, les dels camarots de luxe, o les de la sala de calderes on joves anònims, ennegrits pel sutge, alimentaven sense descans el foc del vaixell.

He recordat tot això en visitar a Barcelona l'exposició oficial Titanic. El viatge continua, amb més de 200 objectes històrics, recreacions d'espais i experiències immersives. Entre el material exposat, em va cridar especialment l'atenció un plafó que recollia els noms de tots els passatgers i tripulants: 2.228 persones. D'aquestes, 705 es van salvar; 1.523 van morir. El llistat es divideix en quatre grups: primera classe (324), segona classe (284), tercera classe (710) i tripulació (910). Els percentatges de mortalitat són eloqüents: primera classe (38,58%), segona (59,15%), tercera (74,51%) i tripulació (77,03%).

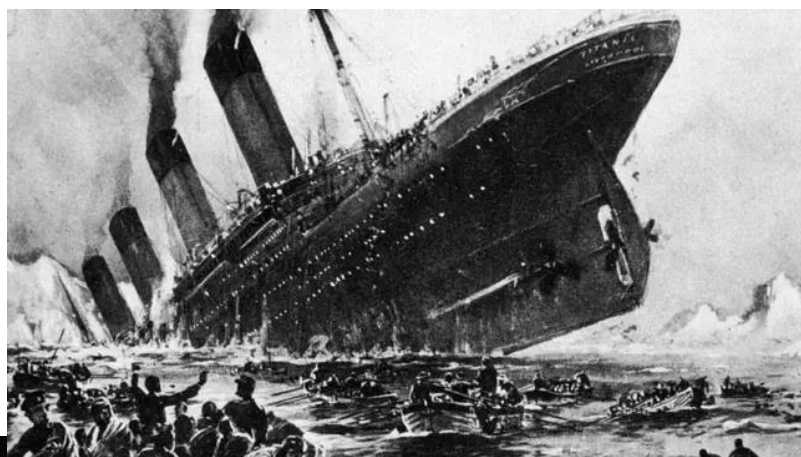
Les dades parlen per si soles. El Titanic no va ser únicament l'escenari d'un romanç, sinó també el reflex de com les tragèdies colpegen de manera desigual. La diferència no va ser només entre passatgers i tripulants, sinó també entre classes socials. La proximitat a la coberta, la qualitat del camarot i la consideració social van marcar la frontera entre la vida i la mort.

Aquest patró no pertany només al passat. Es repeteix una vegada i una altra en catàstrofes naturals, guerres, fams, emergències mèdiques. Tenir més diners a la butxaca permet accedir a més cures, però no atorga més dret ni més dignitat que a qui no en té. La tragèdia del Titanic continua essent, més d'un segle després, un mirall de les nostres desigualtats.

Per això és tan urgent lluitar pel bé comú, promoure la justícia i acompanyar els més vulnerables. Una societat es mesura per com tracta aquells que viuen en la precarietat i en l'oblit, lluny dels focus mediàtics. El Titanic tenia passatgers de primera classe, músics que posaven banda sonora al naufragi i treballadors que tiraven carbó a les calderes. Però tots, tots, viatjaven en el mateix vaixell.

Avui, també nosaltres naveguem junts en un món ple d'incerteses i reptes. Les diferències socials continuen marcant el destí de massa persones. Però només hi haurà futur si aprenem que la dignitat no es mesura en bitllets, sinó en humanitat compartida. Com al Titanic, podem ocupar espais diferents, però l'oceà i el viatge són els mateixos.

Lluís Serra Llansana

CREURE EN EL MATERIALISME

1

Jo em considero una persona força “religiosa”, és a dir, oberta al Transcendent. Sóc una persona creient, però poc crèdula; vull dir que accepto Déu en la meua vida (el Déu i Pare del qual parlava Jesucrist), però no sóc supersticiós, gens donat a creure en horòscops o influències de mals esperits de fora meu.

2

La meua base “religiosa” és la cristiana, que vincula estretament la relació amb Déu i els germans. Ben mirat, el cristianisme és un gran humanisme. La fe i l’amor a Déu ha de servir per a un més gran amor al proïsme.

Desconfio d’una religió tancada en un mateix, en profit propi.

3

I a la base del cristianisme, hi ha el judaisme evolucionat, sobretot el profetisme, el qual, per una part, esbandia sarcàsticament el politeisme (*“Els ídols d’ells són plata i or, obra d’home i res més; tenen boca, però no parlen; tenen ulls, però no hi veuen; orelles que no hi senten i nas que no olora”*: Salm 115,4-6) i, per altra banda, proposava com a normes de conducta els 10 Manaments de la Llei de Déu (del Sinaí), principis ètics recollits de les millors cultures d’aquella època.

4

Jesucrist, sobretot en l’anomenat “Sermó de la Muntanya” (Mateu 5-7), proposa una moral encara més elevada, que inclou entre altres coses el perdó de les ofenses i la generositat de donar la pròpia vida pels germans.

Conseqüència d’aquest procedir, és la pau de la consciència, la pau de Déu.

5

Jesucrist era crític respecte a actituds “farisaiques” que donaven massa importància a les pràctiques purament externes, en lloc d’anar al fons de l’autenticitat del cor. Deia: *Ai, fariseus (comediants) que, per seguir les tradicions que us heu anat muntant, heu buidat de contingut el Manament o Voluntat de Déu (Mt 23)*. Volia que els seus seguidors actuessin amb “seny”, assenyadament, no contra la raó.

6

Comprenc que hi hagi gent que tingui dificultats de creure en un Déu. Queda enrere la creença en moltes divinitats. Precisament el cristianisme va ajudar molt a rectificar aquesta creença de la societat hel·lènica i romana. Però alguns fins i tot neguen que hi hagi un sol Déu, potser perquè han sofert experiències negatives de part de persones que es presenten molt “religioses”, però que, en canvi, són poc humanes.

7

Al llarg dels segles de cristianisme hi ha hagut per part de moltes persones alguns procediments molt poc evangèlics volent imposar la fe a la força, extorsionant les

consciències. Sortosament, sembla que n'hem après una mica. I ara més aviat som nosaltres, els cristians, les víctimes de fonamentalismes radicals.

8

Per a un sector de gent, qualsevol “creient” (també el creient cristià) és una persona retrògrada, gairebé indesitjable. Voldrien ofegar tot sentiment religiós. Existeix un ateisme bel·ligerant.

9

L'any 2009 van córrer per Barcelona, durant 15 dies, dos Busos (de les línies 14 i 41) que posaven: ***“Probablement Déu no existeix. Deixa de preocupar-te i gaudeix la vida”***. Es volia imitar una campanya impulsada a la Gran Bretanya. Era una manera d'invitar a prescindir de Déu, que, segons ells, impedeix de gaudir de la vida. I encara sort que la frase deia “probablement”, com si deixés (a desgrat seu) una escletxa oberta a acceptar la possibilitat d'un Déu...

10

Al final de l'any 2000 a Catalunya es va proclamar un **“Manifest per l'ateisme”**. Hi llegim entre altres coses:

“Nosaltres, ciutadans ateu de Catalunya, manifestem que no creiem en cap déu, que no creiem en l'existència d'una realitat transcendent més enllà d'aquest món. /.../ L'ateisme és alliberador, perquè retorna a l'home el govern i la responsabilitat dels seus actes i del seu destí. /.../ Al llarg dels segles el món ha avançat gràcies al coneixement, però mai gràcies a la religió. /.../ A la religió no li interessa el coneixement de la veritat. /.../ La moral que defensen i tracten d'imposar les religions al conjunt de la societat és una moral caduca i hipòcrita, que ha de ser superada per noves propostes. /.../ Obstinar-se a mantenir els dogmes de la fe tan sols serveix per a frenar el progrés. /.../ Les religions volen seguir imposant modes anacrònics per tal de preservar els seus interessos particulars. /.../ La religió ensenya el menyspreu per la vida. /.../ Ha arribat l'hora de fer de l'ateisme un valor de referència imprescindible a l'hora d'organitzar la vida social”.

11

El dia 27 de novembre de 2014, el president de la Unió d'Ateus i Lliurepensadors d'Espanya (Albert Riba Cañardo), en una Assemblea deia: *“Hem iniciat una campanya per eliminar del Codi penal espanyol el delictes de la blasfèmia. I en protesta per l'ocupació privilegiada dels espais públics per part de les “processons” catòliques, hem organitzat a Madrid la “Marxa atea”. “El progressisme ha de posar al dia els ideals de la Revolució francesa: Llibertat, Igualtat i Fraternitat”.*

12

Encara sort que aquesta Unió o Associació d'Ateus pensi en una Llibertat (¿per a tots?), en una Igualtat (¿per a tots?) i en la Fraternitat ('germans', ¿de quin tronc comú?). I encara sort que vulguin "garantir la defensa del dret de totes les persones a la llibertat de consciència, a manifestar i a difondre el seu pensament sense coaccions imposades per tabús socials" (del Manifest per l'Ateisme). Pregunta: ¿Aquesta llibertat també podrà ser per als qui creiem en Déu? ¿O només està reservada al "seu" pensament ateu? Continuo preguntant: L'ateisme, com també el Comunisme i el Capitalisme, ¿no ve a ser una mena de "religió laica", quelcom "sagrat" i intocable? Em sembla molt que els qui "creuen" en el materialisme tenen el seu "dogma": l'ateisme.

13

En el Manifest per l'Ateisme es diu també que "no hi ha cap raó, cap argument, cap necessitat de dipositar en mans d'una força màgica d'una suposada divinitat sobrenatural el destí dels homes, i encara menys en una casta d'intermediaris que pretenen constituir-se en interlocutors únics d'aquest suposada veritat". Ara bé, si em proposen que confii en la nova "casta" atea, com a instructors o interlocutors de les ments més "dèbils", respondré: **No, gràcies!**

14

La societat pensant i intel·ligent no ha pas començat en el temps de la Il·lustració (segle XVIII) (com sembla que creguin els nous Ateus), sinó que ja abans de la filosofia "racionalista" hi havia persones que "raonaven".

Per posar un exemple: Benet XVI, a la Universitat de Ratisbona (any 2006) va citar un text del segle XIV (any 1391), en què un cristià (Manuel II Paleòleg), dialogant o discutint a Ankara amb un musulmà persa sobre la "yihad" (guerra santa) va dir-li que "no actuar segons la raó és contrari a la naturalesa de Déu; la violència està en contrast amb la naturalesa de Déu i amb la naturalesa de l'ànima". I precisament perquè, segons la fe bíblica, Déu ens ha fet a la seva imatge i semblança, allò de més profundament humà que hi ha en nosaltres deu tenir molt a veure amb la presència de Déu en nosaltres...

15

Sí, amics ateus, deixeu que la gent pensi pel seu compte (en això hi esteu d'acord!) i deixeu que la gent somniï poèticament, i deixeu-nos creure en Déu: ho necessitem per a actuar millor com a bones persones. *"Déu és amor; el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell" (1Joan, 4, 16).* Deia Chesterton citant a Rosetti: *"El pitjor moment per a l'ateu és quan està veritablement agraït davant la bellesa de la naturalesa, i no té ningú personalment a qui donar gràcies".* **"Bellesa" és un altre dels noms de Déu.**

+Mateu Sanclimens, ofmcap

AGENDA

Setembre

Dia 17 de setembre : Els estigmes de Sant Francesc

Octubre

Dia : 4 dissabte d'octubre: Sant Francesc

Dia: 17 i 18 divendres i dissabte d'octubre: Lleida

Trobada sobre la pobresa franciscana

Dia 17: 19h Presentació

19,10h Directora del Banc d'aliments de Lleida i el
President de Caritas.

Dia 18 : 10h Fra Mariano Recio, ofmconv.

“La Pobreza en Francisco de Assis”

11,15h Fra Joaquim Recasens, ofm.

“ La Pobreza desde l'OFS, mesa redonda”

14h. dinar

Novembre

Dia 22 de novembre: “Sant Francesc ”“Els Primers frares”

Edita:

Orde Francisca Secular de la Zona de la Mare de Déu de Montserrat.

Avd. Diagonal, 450 08006 Barcelona

Tel. 635612431 ofscatalunya@outlook.es